

Apen og krokodillen

– en fortelling fra Sri Lanka

Det var engang, langt inne i en jungel på Sri Lanka. I jungelen var det mange trær og mellom trærne rant det en bred elv. Her bodde det en apeunge sammen med mammaen sin. Han var søt, liten og brun med to svære ører og et stort hjerte.

Hver dag klatret apeungen oppover trestammene. Han slang seg fra tre til tre, helt til han kom til elven. Da sklei han ned trestammen og satte seg ved elvekanten, helt alene. Apeungen hadde ingen venner. De andre dyrene ville ikke leke med ham. De var mye eldre og løp raskere enn ham, så apeungen klarte ikke å ta dem igjen.

Om kveldene dro han hjem til mammaen sin og la seg i fanget hennes. «Jeg har ingen venner å leke med,» pleide han å si. «Ikke vær lei deg barnet mitt. Når du blir stor, kommer du til å få deg mange venner,» svarte mammaen. «Men jeg vil ha venner nå!» sa apeungen. «Jeg er din venn,» svarte mammaen. «Zzzz» Da sovnet apeungen.

En dag da apeungen var ved elven, så han plutselig to svære runde øyne som stakk opp fra vannet. Øynene svømte nærmere og nærmere. Plutselig var det et svært hode som stakk opp og sprutet masse vann på apeungen, slik at han ble klissvåt. Det var et svært dyr med lang grønn snute, skarpe tenner og lang hale som kom opp av vannet.

«Hvem er du?» spurte apeungen mens han rista av seg vannet.

«Eh ... jeg ... jeg er en krokodille,» svarte dyret.

«Og jeg er en ape. Skal vi være venner? Bestevenner?» spurte apeungen.

«Venner, eh hva er det?» spurte krokodillen.

«Det betyr at vi skal leke sammen og ta vare på hverandre,» forklarte apen.

«Ok da, vi kan være venner, eh hh ... bestevenner,» svarte krokodillen.

Og så lekte de sammen:

Virre-virre-vapp, min venn har kommet

Virre-virre-vapp, hvor kom han fra

Virre-virre-vapp, han kom fra vannet

Virre-virre-vapp, det var da bra

Om kvelden tok de farvel og lovte hverandre å møtes dagen etter. Så løp apen hjem til mammaen sin og sa:

«Jeg har fått en venn».

«Oi, så koselig,» svarte mammaen glad. «Hva heter han?»

«Han heter, han heter ... ko ... ko ...»

«Kattepus?» spurte mammaen.

«Nei,» svarte apeungen.

«Kanin?» spurte mammaen ivrig.

«Nei,» svarte apeungen.

«Ku?» fortsatte mammaen.

«Nei, han heter ko, ko, kokodille!», sa apeungen.

«KROKODILLE!» skrek apemammaen. «Krokodiller er farlige! De spiser andre dyr. De spiser aper! Du får ikke lov til å leke med krokodillen.»

Apeungen ble kjempelei seg. Han hadde jo nettopp fått seg en venn. Om kvelden, da han hadde lagt seg, klarte han ikke å sove. Plutselig kom han på en idé:

Dagen etter, plukket han bananer som han tok med seg til krokodillen.

Apeungen ga bananene til krokodillen og sa: «Se, her har du litt frukt. Det smaker kjempegodt.» Krokodillen spiste litt av banan og sa «Eh ... ja, kjempegodt.»

«Jeg skal hente frukt til deg hver dag,» sa apeungen. «Men da må du love at du aldri mer spiser andre dyr.»

«Eh ... ok da,» lovet krokodillen.

Hver dag, kom apeungen med et fruktfat til krokodillen, med alle mulig frukter, deilige frukter; bananer, ananas, kiwi, klementiner, mango. Så lekte de og hadde det kjempemoro sammen. Da det ble kveld dro apen hjem til mammaen sin, mens krokodillen satte fruktfatet på ryggen, svømte hjem til kona og delte frukten med henne.

En dag sa krokodillekona: «Frukten smaker godt, men det er noe som mangler. Et apehjerte! Det hadde vært så godt å spise et lite apehjerte til frukten,» sa krokodillekona og ba mannen sin om å invitere apeungen hjem til dem, så de kunne spise hjertet hans.

«Eh ... Men han er min venn,» sa krokodillemannen.

«En venn? Hva er det? Har aldri hørt om det,» svarte krokodillekona. «Har du glemt at vi krokodiller spiser dyr?» Hun ba mannen skynde seg, for hun var kjempesulten.

Krokodillen svømte til apen og inviterte ham hjem til middag. Apen ble kjempeglad, men så kom han på en ting:

«Jeg kan jo ikke svømme», sa apeungen. «Hvordan skal jeg bli med deg hjem?»

«Eh ... Du kan sette deg på ryggen min,» sa krokodillen. Det syntes apen var en god ide. Dermed hoppet han opp på ryggen til krokodillen, og sammen dro de hjem til krokodillekona.

Da de nærmet seg huset til krokodillen, stod krokodillekona ved elvekanten, hun hadde på seg et kjøkkenforkle og holdt en stor gaffel i hånda, klar for å spise opp apeungen.

«Eh ... Du skjønner, kona mi hadde lyst på et apeherte. Så jeg tok deg med hit slik at hun kunne spise deg opp,» sa krokodillen.

«Bank - bank!» Herte til apeungen begynte å slå hardt og han skalv av redsel. Ikke kunne han svømme heller, hva skulle han gjøre? Plutselig fikk han en idé:

Han sa: «Jeg har glemt igjen hjertet mitt.» «Eh ... Hva mener du?» svarte krokodillen. Han skjønte ingenting. «Du skjønner ...» svarte apen. «Hjertet mitt hadde blitt vått, så jeg tok det ut og la det til tørk. Det henger i det store treet ved elva.»

«Eh ... Hva skal vi gjøre nå? Kona mi kommer til å kjefte på meg!» sa krokodillen.

«Vi må svømme tilbake og hente herte mitt,» svarte apeungen.

«God ide,» sa krokodillen og svømte tilbake med apeungen på ryggen.

Da de kom fram til det store treet, sa krokodillen til apen om at han måtte skynde seg. Apeungen hoppet ned fra krokodillens rygg og klatret raskt opp i treet. Dermed kunne ikke krokodillen få tak i ham lenger. «Du er ikke min venn lenger,» sa apeungen og sprang hjem. Han hoppet rett opp i fanget til mammaen sin og lovte at han, fra da av, skulle høre på mammaen sin og aldri mer bli venn med en krokodille.

Snipp snapp snute, så er eventyret ute.

Til informasjon:

Eventyret finnes som lydfil på Tema Morsmål www.morsmal.no

Her finnes også tekstark på tamil som kan skrives ut.